

Деветнайсета глава

- Винко Станс? - пита Драгица. - Кой пък е той?
- Аз съм Винко Станс – казва един мъж на средна възраст.
- Ти не беше ли от преди хиляда години? - пита неуверено Миро.
- За технологиите, с които разполагаме, това не е пречка – обяснява Винко Станс.
- И кой, по дяволите, е Винко Станс? - пита настойчиво Драгица.
- Елате в офиса ми – кани ги Винко Станс да влязат в една врата, която не се различава от другите в коридора. На нея има табелка с надпис на непознат език.
- Какво пише тук? - пита Драгица.
- Това е името и длъжността ми – отговаря Винко Станс.
- И длъжността ти е...? - продължава да задава въпроси Драгица.
- Съветник по човешките ресурси – сочи надписа Винко Станс. - Не го ли прочете?
- Тези йероглифи? - презрително махва с ръка Драгица.
- Това е нашата писменост, не са йероглифи – уточнява Винко Станс. - Мислех си, че не си я забравила.
- Забравила? - чуди се Драгица.
- Виждам, че още не ви се е възстановила паметта – казва Винко Станс.
- Паметта? - Драгица е още по-учудена. - За каква памет става дума?
- За вашата – пояснява Винко Станс.

- Не питам „чия“, а „каква“ - натъртва Драгица.

- Паметта ви не е различна от тази на другите – обяснява Винко Станс. - Просто трябваше да се спазва процедурата, когато дойдохте тук.

- Процедура? Чакай малко! Каква процедура – губи търпение Драгица.

- Когато дойдохте на Земята ви трябваше нова самоличност и затова се наложи да потиснем истинските ви самоличности – започна да обяснява Винко Станс. - Това е в нашите възможности и нямаше никакъв проблем. Инко Нитс обаче не успя да възстанови паметта ви.

- Инко Нитс? - пита Драгица.

- Този, който нарекохте „непознатия“ - обяснява Винко Станс. - Инкогнитус – Инко Нитс. Всъщност, сетихте се за името му.

- Никак не беше трудно – ехидно подмята Миро.

- Та, какво не могъл да направи този Инко Нътс? - пита Драгица.

- Инко Нитс – поправя я Винко Станс.

- Нитс, Нътс, все едно – пренебрежително казва Драгица. - Инко Нътс ми харесва повече, защото по-точно отразява същността му.

- Не е необходимо да си толкова хаплива – обажда се Инко Нитс за пръв път, след като се беше появил Винко Станс.

- О-о! Ти си имал емоции! - ехидно му отговаря Драгица.

- Моля ви! - прекъсва ги Винко Станс. - Сега не е подходящ момент за разпавии.

- А кога ще бъде? - прави се на наивна Драгица.

- Добре де, никога – вдига рамене Винко Станс. - Мислех, че човешките ви самоличности са неустойчиви, а то се оказа обратното.

- Ти направо ми отнесе шапката като вятър! - възкликва Миро.

- Какво? - не разбира Винко Станс.

- Разби ми шайбата! - вика Миро.

- Не разбирам – недоумява Винко Станс.

- Както и аз! - отсича Миро. - Какви са тези простотии, дето ги приказваш? А? Какви самоличности, какви пет куни!

- Мисля, че ви обясних – защитава се Винко Станс. - За да дойдете на Земята, трябваше да ви дадем нова самоличност. След време обаче вие възприехте новите си самоличности като свои и сега не можем да ви върнем старите.

- А може и да няма стари – подозрително го гледа Миро.

- Няма! - отсича Драгица. - Тези нещо мътят.

- В техния стил е – казва й Миро. - Кой знае какво са намислили.

- Нищо не сме намислили! - вика Инко Нитс. - Държете си земните самоличности, сякаш сте се родили с тях!

- Ами явно сме се родили с тях – Миро го гледа право в очите. - Казах ти, че си лъжлив, а ти продължаваш да се опитваш да ме лъжеш. Не разбра ли, че съм те разкрил? По-лъжлив човек не съм срещал през живота си.

- Моля ви за спокойствие – настоява Винко Станс. - Всичко ще се оправи.

- Какво мислиш под „оправи“? - пита Драгица. - Да ни промиете мозъците ли?

- Ние не се занимаваме с промиване на мозъци – казва Винко Станс. - Просто трябва да ви възстановим паметта.

- Аз да не съм скапан диск, че да ми възстановяваш

паметта, а? - негодува Миро. - Аз съм жив човек, не съм компютърно устройство! Никаква памет няма да „възстановяваш“!

- Процедурата е съвсем проста и ясна – заявява Винко Станс. - Ако не успеем по обичайния начин, прилагаме следващо ниво.

- Следващо ниво? - стряска се Драгица. - Какви са тези идиотщини?

- Преди да пристъпим към процедурата, вие се съгласихте – обяснява Винко Станс. - Съгласието ви е документирано и заверено с електронните ви подписи.

- Е, това е върхът на измамата! - гневно заявява Миро. - Вие сте фалшификатори на самоличности! Искате да ми отнемете истинската с обяснението, че не била истинска и че съм бил подписал съгласие. Това са пълни глупости! Не приемам такова твърдение! Това е насилие!

Винко Станс докосва огромния сензорен екран и на него се появява странно меню. Той докосва няколко от точките последователно и на екрана се появява видео запис. Миро и Драгица са с необичайно облекло, в необичайна обстановка. Говорят на странния език на Инко Нитс.

- Нито дума не разбирам! - отсича Миро. - Това не съм аз!

- И аз не разбирам нищо – потвърждава Драгица. - И аз мисля, че това на екрана е друга жена.

- Съвсем нормално е да отхвърляте твърденията, че сте други личности, а не тези, за които се мислите в момента – започва да говори Винко Станс със спокоен и убедителен тон. - Никой няма да се опита да върши някакво насилие над вас. Ще ви предоставим целия материал, за да го проучите, и тогава ще решите. През това време можете да продължите с превода на книгата. В нея

има информация, която ще бъде от голямо значение за хората на Земята.

- Добре – казва Миро. - Само че вече извършихте насилие като ни отвлякохте против волята ни.

- Ужасно съжалявам – оправдава се Винко Станс. - Нямахме никакво намерение да става така. -

Способностите на Драгица се оказаха основна пречка да приложим първо ниво от процедурата. Не сме имали досега такъв случай. Вие сте първата двойка, която приема човешка самоличност и не се отказва от нея.

